I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2014/66/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 15 mai 2014

privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 79 alineatul (2) literele (a) și (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Pentru stabilirea treptată a unui spațiu de libertate, securitate și justiție, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) prevede adoptarea de măsuri în domeniul migrației, care sunt echitabile față de resortisanții țărilor terțe.

(2) TFUE prevede că Uniunea urmează să dezvolte o politică comună în domeniul migrației care vizează să asigure, în toate etapele, gestionarea eficientă a fluxurilor de migrație și un tratament echitabil față de resortisanții țărilor terțe cu ședere legală în statele membre. În acest scop, Parlamentul European și Consiliul urmează să adopte măsuri privind condițiile de intrare și de ședere, precum și norme privind eliberarea de către statele membre a vizelor pe termen lung și a permiselor de ședere, precum și definirea drepturilor resortisanților țărilor terțe cu ședere legală într-un stat membru, inclusiv condițiile care reglementează libertatea de circulație și de ședere în alte state membre.

(3) Comunicarea Comisiei din 3 martie 2010 intitulată „Europa 2020: O strategie pentru o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii” stabilește obiectivul Uniunii de a deveni o economie întemeiată pe cunoaștere și inovare, de a reduce sarcina administrativă a companiilor și de a corela mai bine oferta cu cererea de forță de muncă. Măsurile menite să faciliteze intrarea în Uniune a cadrelor de conducere, a specialiștilor și a angajaților stagiari din țările terțe în cadrul unui transfer în cadrul aceleiași companii trebuie considerate în acest context mai amplu.

([1]) JO C 218, 23.7.2011, p. 101.
([2]) JO C 166, 7.6.2011, p. 59.
([3]) Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 13 mai 2014.

(4) Programul de la Stockholm, adoptat de Consiliul European la 11 decembrie 2009, recunoaște că migrația forței de muncă poate contribui la creșterea competitivității și a vitalității economice și că, în contextul provocărilor demografice importante cu care se va confrunta Uniunea în viitor și, prin urmare, în contextul unei cereri crescute de forță de muncă, politicile flexibile în domeniul imigrației vor avea o contribuție importantă la dezvoltarea economică a Uniunii și la performanța acesteia pe termen mai lung. Prin programul de la Stockholm, Comisia și Consiliul sunt chemate să aplice în continuare Planul de acțiune politică privind migrația legală prevăzut în Comunicarea Comisiei din 21 decembrie 2005.

(5) Ca o consecință a globalizării afacerilor, a creșterii schimburilor comerciale, a creșterii și răspândirii grupurilor multinaționale, în ultimii ani mobilitatea cadrelor de conducere, a specialiștilor și a angajaților stagiari din sucursalele și filialele companiilor multinaționale, relocați temporar pentru misiuni pe termen scurt în alte unități ale companiei, a luat amploare.

(6) Aceste transferuri ale personalului cheie în cadrul aceleiași companii au drept rezultat apariția de noi competențe și cunoștințe, inovare și oportunități economice sporite pentru entitățile-gazdă, ceea ce contribuie la progresul economiei bazate pe cunoaștere în Uniune, stimulând în același timp fluxurile de investiții pe teritoriul Uniunii. De asemenea, transferurile în cadrul aceleiași companii dinspre țări terțe au potențialul de a facilita transferurile în cadrul aceleiași companii dinspre Uniune spre companiile țărilor terțe și de a situa Uniunea pe o poziție mai puternică în relația acesteia cu partenerii internaționali. Facilitarea transferurilor în cadrul aceleiași companii permite grupurilor multinaționale să valorifice în mod optim resursele umane pe care le dețin.

(7) De asemenea, setul de măsuri stabilit prin prezenta directivă poate fi avantajos pentru țările de origine ale migranților, întrucât această migrație temporară poate, conform normelor aferente bine stabilite, să stimuleze transferurile de competențe, cunoștințe, tehnologie și know-how.

(8) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere principiului preferinței acordate cetățenilor Uniunii în ceea ce privește accesul la piața forței de muncă a statelor membre, astfel cum este exprimat în dispozițiile relevante din actele de aderare relevante.

(9) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a elibera permise în afara celor pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, în orice scop legat de ocuparea unui loc de muncă, în cazul în care un resortisant al unei țări terțe nu intră sub incidența domeniului de aplicare al prezentei directive.

(10) Prezenta directivă ar trebui să stabilească o procedură transparentă și simplificată de admisie a persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii, pe baza unor definiții comune și a unor criterii armonizate.

(11) Statele membre ar trebui să asigure efectuarea unor controale adecvate și a unor inspecții eficace pentru a garanta aplicarea adecvată a prezentei directive. Faptul că permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii a fost eliberat nu ar trebui să afecteze sau să împiedice statele membre să aplice, pe durata transferului în cadrul aceleiași companii, dispozițiile lor din dreptul muncii care — în conformitate cu dreptul Uniunii — au ca obiectiv verificarea respectării condițiilor de muncă, astfel cum este prevăzut la articolul 18 alineatul (1).

(12) Nu ar trebui să fie afectată posibilitatea ca un stat membru să impună, în temeiul dreptului intern, sancțiuni împotriva unui angajator al unei persoane transferate în cadrul aceleiași companii cu sediul într-o țară terță.

(13) În sensul prezentei directive, din categoria persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii ar trebui să facă parte cadrele de conducere, specialiștii și angajații stagiari. Definirea acestor categorii ar trebui să se întemeieze pe angajamentele Uniunii asumate în cadrul Acordului general privind comerțul cu servicii (GATS) și în cadrul acordurilor comerciale bilaterale. Deoarece angajamentele asumate în cadrul GATS nu privesc condițiile de intrare, de ședere și de muncă, prezenta directivă ar trebui să completeze și să faciliteze aplicarea respectivelor angajamente. Cu toate acestea, domeniul de aplicare al transferurilor în cadrul aceleiași companii reglementate prin prezenta directivă ar trebui să fie mai amplu decât domeniul de aplicare al angajamentelor comerciale, întrucât transferurile nu au loc în mod obligatoriu în sectorul serviciilor și pot avea originea într-o țară terță care nu este parte la un acord comercial.

(14) Pentru a evalua calificările persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii, statele membre ar trebui să recurgă la Cadrul european al calificărilor (CEC) pentru învățarea pe tot parcursul vieții, după caz, pentru evaluarea calificărilor în mod transparent și comparabil. Centrele naționale de coordonare ale CEC pot furniza informații și orientări cu privire la modul în care nivelurile naționale de calificare sunt corelate cu Cadrul european al calificărilor.

(15) Persoanele transferate în cadrul aceleiași companii ar trebui să beneficieze de cel puțin aceleași condiții de muncă și de încadrare în muncă ca lucrătorii detașați al căror angajator este stabilit pe teritoriul Uniunii, astfel cum prevede Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]). Statele membre ar trebui să impună ca persoanele transferate în cadrul aceleiași companii să beneficieze de tratament egal cu cel al cetățenilor țării în cauză care ocupă posturi similare, în ceea ce privește remunerația care se va acorda pe durata întregului transfer. Fiecare stat membru ar trebui să fie responsabil de verificarea remunerației acordate persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii pe durata ședерii acestora pe teritoriul lor. Aceasta are rolul de a proteja lucrătorii și de a garanta concurența loială între întreprinderile stabilite într-un stat membru și întreprinderile stabilite într-o țară terță, întrucât asigură că acestea din urmă nu vor beneficia de standarde de muncă mai scăzute pentru a obține avantaje concurențiale.

(16) Pentru a se asigura faptul că persoana transferată în cadrul aceleiași companii are competențe specifice entității-gazdă, persoana respectivă ar trebui să fi fost angajată în cadrul aceluiași grup de întreprinderi pentru o perioadă cuprinsă între cel puțin trei și douăsprezece luni fără întreruperi imediat înaintea transferului în cazul cadrelor de conducere și al specialiștilor și pentru o perioadă cuprinsă între cel puțin trei și șase luni fără întreruperi în cazul angajaților stagiari.

(17) Întrucât transferurile în cadrul aceleiași companii reprezintă o migrație temporară, durata maximă a unui transfer în Uniune, incluzând mobilitatea între statele membre, nu ar trebui să depășească trei ani pentru cadrele de conducere și specialiști și un an pentru angajații stagiari, după care aceștia ar trebui să plece într-o țară terță, cu excepția cazului în care obțin un permis de ședere pe o altă bază, în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern. Durata maximă a transferului ar trebui să includă perioadele cumulate ale permiselor pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, eliberate consecutiv. Un transfer ulterior către Uniune ar putea avea loc după plecarea resortisantului țării terțe de pe teritoriul statelor membre.

(18) Pentru a asigura caracterul temporar al transferului în cadrul aceleiași companii și pentru a preveni abuzurile, statele membre ar trebui să poată solicita ca, în sensul prezentei directive, de la finalul duratei maxime a unui transfer până la o nouă cerere privind același resortisant al unei țări terțe adresată aceluiași stat membru, să fie necesară trecerea unei anumite perioade de timp.

(19) Având în vedere că transferurile în cadrul aceleiași companii constau într-o detașare temporară, solicitantul ar trebui să prezinte, în cadrul contractului de muncă sau al scrisorii de detașare, dovada conform căreia resortisantul țării terțe se va putea transfera înapoi într-o entitate care face parte din același grup și care este stabilită într-o țară terță la încheierea detașării. De asemenea, solicitantul ar trebui să prezinte dovezi conform cărora persoana cu funcția de conducere sau specialistul care este resortisantul unei țări terțe deține calificările și experiența profesională corespunzătoare necesare în cadrul entității-gazdă la care aceasta (acesta) urmează să fie transferat(ă).

(20) Resortisanții țărilor terțe care solicită să fie admiși în calitate de angajați stagiari ar trebui să prezinte dovada unei diplome universitare. În plus, aceste persoane ar trebui să prezinte, dacă li se solicită, un acord de formare profesională, inclusiv descrierea acestui program de formare profesională, durata programului și condițiile în care angajații stagiari vor fi supervizați, care să ateste că aceștia vor beneficia de o formare profesională reală și nu vor fi utilizați ca lucrători obișnuiți.

(21) Nu ar trebui să fie necesară nicio testare a pieței forței de muncă, în absența unei contradicții cu principiul preferinței acordate cetățenilor Uniunii, astfel cum este prevăzut în dispozițiile relevante din actele de aderare relevante.

(22) Un stat membru ar trebui să recunoască calificările profesionale dobândite de un resortisant al unei țări terțe în alt stat membru în același mod ca și pentru cetățenii Uniunii și ar trebui să ia în considerare calificările dobândite într-o țară terță în conformitate cu Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]). O astfel de recunoaștere nu ar trebui să aducă atingere niciuneia dintre restricțiile privind accesul la profesiile reglementate care decurg din rezervele față de angajamentele existente în ceea ce privește profesiile reglementate, care au fost stabilite de Uniune sau de Uniune și de statele sale membre în cadrul acordurilor comerciale. În orice caz, prezenta directivă nu ar trebui să prevadă un tratament mai favorabil pentru persoanele transferate în cadrul aceleiași companii, în comparație cu resortisanții Uniunii sau ai Spațiului Economic European, în ceea ce privește accesul la profesiile reglementate într-un stat membru.

([1]) Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 18, 21.1.1997, p. 1).

([2]) Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale (JO L 255, 30.9.2005, p. 22).

(23) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a stabili contingentele de admisie în conformitate cu articolul 79 alineatul (5) din TFUE.

(24) În vederea combaterii eventualelor abuzuri legate de prezenta directivă, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a refuza, retrage sau de a nu reînnoi permisul pentru o persoană transferată în cadrul aceleiași companii în cazul în care entitatea-gazdă a fost înființată cu scopul principal de a facilita intrarea persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii și/sau nu desfășoară o activitate reală.

(25) Prezenta directivă urmărește să faciliteze mobilitatea persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii în interiorul Uniunii („mobilitate în interiorul UE") și să reducă sarcina administrativă asociată misiunilor de lucru desfășurate în mai multe state membre. În acest scop, prezenta directivă stabilește un sistem specific de mobilitate în interiorul UE în care titularul unui permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii valabil eliberat de un stat membru are drept de intrare, ședere și muncă în unul sau mai multe state membre în conformitate cu dispozițiile care reglementează mobilitatea pe termen scurt și pe termen lung în temeiul prezentei directive. Mobilitatea pe termen scurt în sensul prezentei directive ar trebui să includă șederea în alte state membre decât cel care a eliberat permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii pentru o perioadă de până la 90 de zile pe stat membru. Mobilitatea pe termen lung în sensul prezentei directive ar trebui să includă șederea în alte state membre decât cel care a eliberat permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii pentru o perioadă mai mare de 90 de zile pe stat membru. Pentru a preveni eludarea distincției dintre mobilitatea pe termen scurt și mobilitatea pe termen lung, mobilitatea pe termen scurt în privința unui anumit stat membru ar trebui să fie limitată la maximum 90 de zile în decursul oricărei perioade de 180 de zile, iar depunerea simultană a unei notificări pentru mobilitate pe termen scurt și a unei cereri de mobilitate pe termen lung nu ar trebui să fie posibilă. În cazul în care mobilitatea pe termen lung devine necesară după data începerii mobilității pe termen scurt a persoanei transferate în cadrul aceleiași companii, cel de al doilea stat membru poate impune ca cererea să fie depusă cu cel puțin 20 de zile înainte de sfârșitul perioadei de mobilitate pe termen scurt.

(26) În timp ce sistemul specific de mobilitate instituit prin prezenta directivă ar trebui să prevadă norme autonome privind intrarea și șederea unei persoane transferate în cadrul aceleiași companii, în scopul ocupării unui loc de muncă, pe teritoriul unui stat membru, altul decât cel care a eliberat permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, continuă să se aplice toate celelalte norme care reglementează trecerea frontierelor de către persoane, astfel cum sunt prevăzute în dispozițiile relevante din acquis-ul Schengen.

(27) Pentru facilitarea verificărilor, în cazul în care transferul implică mai multe locații în diferite state membre, autorităților competente din cel de al doilea stat membru ar trebui să li se pună la dispoziție informațiile relevante, după caz.

(28) În cazul în care persoanele transferate în cadrul aceleiași companii și-au exercitat dreptul la mobilitate, al doilea stat membru ar trebui să fie în măsură, în anumite condiții, să ia măsuri astfel încât activitățile persoanei transferate în cadrul aceleiași companii să nu contravină dispozițiilor relevante ale prezentei directive.

(29) Statele membre ar trebui să prevadă sancțiuni eficace, proporționate și disuasive, de exemplu sancțiuni de natură financiară, care să se aplice în cazul nerespectării prezentei directive. Respectivele sancțiuni ar putea să reprezinte, printre altele, măsurile prevăzute la articolul 7 din Directiva 2009/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]). Respectivele sancțiuni ar putea fi aplicate entității-gazdă stabilite în statul membru în cauză.

(30) Dispozițiile privind instituirea unei proceduri unice care să conducă la un singur titlu combinat („permis unic"), care include atât permisul de ședere, cât și cel de muncă, ar trebui să contribuie la simplificarea normelor care se aplică în prezent în statele membre.

(31) Ar trebui să se poată institui o procedură simplificată pentru entitățile sau grupurile de întreprinderi care au fost recunoscute pentru acest scop. Recunoașterea ar trebui să facă obiectul unei evaluări periodice.

(32) Odată ce un stat membru a decis să admită un resortisant al unei țări terțe care îndeplinește criteriile stabilite de prezenta directivă, resortisantul respectiv al țării terțe ar trebui să primească un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii pe baza căruia acesta să poată desfășura, în anumite condiții, atribuțiile care îi revin, în diferite entități care aparțin aceleiași corporații transnaționale, inclusiv entitățile cu sediul în alt stat membru.

([1]) Directiva 2009/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 iunie 2009 de stabilire a standardelor minime privind sancțiunile și măsurile la adresa angajatorilor de resortisanți din țări terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 168, 30.6.2009, p. 24).

(33) În cazul în care viza este obligatorie, iar resortisantul țării terțe îndeplinește criteriile pentru eliberarea unui permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, statul membru ar trebui să acorde resortisantului țării terțe toate facilitățile pentru obținerea vizei necesare și ar trebui să se asigure că autoritățile competente cooperează în mod eficient în acest scop.

(34) În cazul în care permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii este eliberat de către un stat membru care nu pune în aplicare în întregime acquis-ul Schengen, iar persoana transferată în cadrul aceleiași companii trece, în cadrul mobilității în interiorul UE, o frontieră externă în sensul Regulamentului (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), un stat membru ar trebui să aibă dreptul să solicite probe care să demonstreze că persoana transferată în cadrul aceleiași companii intră pe teritoriul său în scopul unui transfer în cadrul aceleiași companii. În plus, în cazul trecerii unei frontiere externe în sensul Regulamentului (CE) nr. 562/2006, statele membre care pun în aplicare în întregime acquis-ul Schengen ar trebui să consulte Sistemul de Informații Schengen și să refuze intrarea sau să se opună mobilității persoanelor pentru care în respectivul sistem a fost emisă o alertă în scopul refuzării intrării sau șederii, astfel cum se menționează în Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(35) Statele membre ar trebui să fie în măsură să indice informații suplimentare pe suport de hârtie sau să stocheze astfel de informații în format electronic, astfel cum prevede la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului ([3]) și la punctul 16 litera (a) din anexa la regulamentul respectiv, pentru a putea oferi informații mai exacte privind activitatea profesională desfășurată pe durata transferului în cadrul aceleiași companii. Furnizarea acestor informații suplimentare ar trebui să fie opțională pentru statele membre și nu ar trebui să constituie o cerință suplimentară care să compromită permisul unic și procedura unică de solicitare.

(36) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice persoanele transferate în cadrul aceleiași companii să exercite activități specifice la sediile clienților în interiorul statului membru în care este stabilită entitatea-gazdă, în conformitate cu dispozițiile care se aplică în statul membru respectiv în ceea ce privește astfel de activități.

(37) Prezenta directivă nu aduce atingere condițiilor privind furnizarea de servicii în conformitate cu dispozițiile articolului 56 din TFUE. În special, prezenta directivă nu aduce atingere condițiilor de muncă și de încadrare în muncă, care, conform Directivei 96/71/CE, se aplică lucrătorilor detașați de o întreprindere stabilită într-un stat membru pentru a presta un serviciu pe teritoriul altui stat membru. Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice resortisanților țărilor terțe detașați de întreprinderile stabilite într-un stat membru în cadrul unei prestări de servicii, în conformitate cu Directiva 96/71/CE. Resortisanții țărilor terțe care dețin un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii nu se pot prevala de dispozițiile Directivei 96/71/CE. Prezenta directivă nu ar trebui să confere întreprinderilor stabilite într-o țară terță un tratament mai favorabil decât în cazul întreprinderilor stabilite într-un stat membru, în conformitate cu articolul 1 alineatul (4) din Directiva 96/71/CE.

(38) În vederea garantării unor condiții de muncă și de viață satisfăcătoare pe durata șederii în Uniune, este important să se acorde persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii asigurări sociale adecvate inclusiv, dacă este cazul, prestații pentru membrii de familie ai acestora. Prin urmare, ar trebui să se acorde un tratament egal, în temeiul dreptului intern, în ceea ce privește ramurile de securitate socială enumerate la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]). Prezenta directivă nu armonizează legislația în materie de securitate socială a statelor membre. Aceasta se limitează la aplicarea principiului egalității de tratament în domeniul securității sociale în cazul persoanelor care intră sub incidența domeniului său de aplicare. Dreptul la un tratament egal în domeniul securității sociale se aplică resortisanților țărilor terțe care îndeplinesc condițiile obiective și nediscriminatorii stabilite în legislația statului membru în care se ocupă locul de muncă în ceea ce privește afilierea și dreptul la prestații de securitate socială.

În multe state membre, dreptul la prestații familiale este condiționat de o anumită legătură cu statul membru respectiv, întrucât prestațiile sunt concepute pentru a sprijini o dezvoltare demografică pozitivă în scopul asigurării forței de muncă pe viitor în respectivul stat membru. Prin urmare, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului unui stat membru de a restricționa, în anumite condiții, egalitatea de tratament în ceea ce privește alocațiile familiale, având în vedere că persoana transferată în cadrul aceleiași companii și membrii de

([1]) Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen din a doua generație (SIS II) (JO L 381, 28.12.2006, p. 4).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe (JO L 157, 15.6.2002, p. 1).

([4]) Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

familie care o însoțesc au ședere temporară în respectivul stat membru. Drepturile de securitate socială ar trebui să se acorde fără a se aduce atingere dreptului intern și/sau acordurilor bilaterale care prevăd aplicarea legislației țării de origine în domeniul securității sociale. Cu toate acestea, acordurile bilaterale sau dreptul intern privind drepturile de securitate socială ale persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii care sunt adoptate după intrarea în vigoare a prezentei directive nu ar trebui să prevadă un tratament mai puțin favorabil în raport cu cel acordat resortisanților statului membru în care se ocupă locul de muncă. În temeiul dreptului intern sau a unor astfel de acorduri, poate fi, de exemplu, în interesul persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii să rămână afiliate la sistemul de securitate socială din țara lor de origine dacă întreruperea afilierii acestora ar afecta în mod negativ drepturile lor sau dacă afilierea acestora ar conduce la suportarea costurilor unei duble acoperiri. Statele membre ar trebui să mențină în orice caz posibilitatea de a acorda drepturi de securitate socială mai favorabile persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii. Nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului supraviețuitorilor care beneficiază de drepturi provenind de la persona transferată în cadrul aceleiași companii de a primi o pensie de urmaș, atunci când aceștia își au reședința într-o țară terță.

(39) În eventualitatea mobilității între state membre, Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) ar trebui să se aplice în consecință. Prezenta directivă nu ar trebui să confere mai multe drepturi decât cele pe care dreptul Uniunii existent în domeniul securității sociale le acordă deja în cazul resortisanților din țările terțe care desfășoară activități transfrontaliere între statele membre.

(40) Pentru ca acest set de norme specific instituit de prezenta directivă să fie mai atractiv, astfel încât să producă toate avantajele scontate în ceea ce privește competitivitatea mediului de afaceri în Uniune, resortisantului țării terțe care este persoană transferată în cadrul aceleiași companii ar trebui să i se acorde condiții favorabile pentru reîntregirea familiei în statul membru care acordă permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii și în statele membre care acordă persoanei transferate în cadrul aceleiași companii permisul de ședere și de muncă pe teritoriul lor în conformitate cu dispozițiile prezentei directive privind mobilitatea de lungă durată. Acest drept ar înlătura în mod real un obstacol important în ceea ce privește acceptarea unei misiuni de către persoanele care ar putea fi transferate în cadrul aceleiași companii. Pentru a se menține unitatea familiei, membrii de familie ar trebui să aibă posibilitatea de a se alătura persoanei transferate în cadrul aceleiași companii în alt stat membru, iar accesul lor pe piața muncii ar trebui facilitat.

(41) Pentru a facilita prelucrarea rapidă a cererilor, statele membre ar trebui să prefere schimbul de informații și transmiterea de documente relevante în mod electronic, cu excepția cazului în care survin dificultăți de ordin tehnic sau în care trebuie procedat altfel din interese primordiale.

(42) Colectarea și transmiterea dosarelor și ale datelor ar trebui efectuate în conformitate cu normele relevante privind protecția datelor și securitatea.

(43) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice resortisanților țărilor terțe care solicită șederea într-un stat membru în calitate de cercetători pentru desfășurarea unui proiect de cercetare, întrucât aceștia intră sub incidența Directivei 2005/71/CE a Consiliului ([2]).

(44) Având în vedere că obiectivele prezentei directive, și anume de a introduce o procedură specială de admisie și de a adopta condițiile de intrare și ședere în vederea unor transferuri în cadrul aceleiași companii ale resortisanților țărilor terțe, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, din motive legate de amploarea și efectele acțiunii, pot fi îndeplinite mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri conforme cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE). În conformitate cu principiul proporționalității enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor menționate.

(45) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale, precum și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care, la rândul său, se bazează pe drepturile care decurg din Cartele sociale adoptate de Uniune și de Consiliul Europei.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de extindere a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 la resortisanții țărilor terțe care nu fac obiectul regulamentelor respective exclusiv pe motive de cetățenie (JO L 344, 29.12.2010, p. 1).

([2]) Directiva 2005/71/CE a Consiliului din 12 octombrie 2005 privind o procedură specială de admisie a resortisanților țărilor terțe în scopul desfășurării unei activități de cercetare științifică (JO L 289, 3.11.2005, p. 15).

(46) În conformitate cu Declarația politică comună a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative din 28 septembrie 2011 ([1]), statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor asemenea documente este justificată.

(47) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la Spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentei directive și nu le revine nicio obligație în temeiul acesteia, și prezenta directivă nu li aplică.

(48) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu îi revin obligații în temeiul acesteia și prezenta directivă nu i se aplică,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește:

(a) condițiile de intrare și de ședere pe o perioadă mai mare de 90 de zile pe teritoriul statelor membre a resortisanților țărilor terțe și a membrilor de familie ai acestora, precum și drepturile lor, în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii;

(b) condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe, precum și drepturile lor, menționate la litera (a), în alte state membre decât primul stat membru care a acordat resortisantului unei țări terțe un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, în temeiul prezentei directive.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică resortisanților țărilor terțe cu ședere în afara teritoriului statelor membre la data depunerii cererii de admisie, care solicită să fie admiși sau care au fost admiși pe teritoriul unui stat membru, în condițiile prevăzute de prezenta directivă, în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii în calitate de cadre de conducere, specialiști sau angajați stagiari.

(2) Prezenta directivă nu se aplică resortisanților dintr-o țară terță care:

(a) solicită să aibă drept de ședere într-un stat membru ca cercetători, în sensul Directivei 2005/71/CE, în vederea derulării unui proiect de cercetare;

(b) beneficiază, în temeiul acordurilor dintre Uniune și statele sale membre și țările terțe, de drepturi de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii ori sunt angajați de o întreprindere stabilită în țările terțe respective;

([1]) JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(c) sunt detașați în temeiul Directivei 96/71/CE;

(d) desfășoară activități în calitate de lucrători independenți;

(e) sunt numiți de agenții de ocupare a forței de muncă, agenții de ocupare temporară a forței de muncă sau de orice altă întreprindere care pune la dispoziție forță de muncă în vederea ocupării, sub supravegherea și conducerea unei alte întreprinderi;

(f) sunt admiși în calitate de studenți la zi sau care urmează un curs practic supervizat pe termen scurt în cadrul studiilor.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a elibera alte permise de ședere decât permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii reglementat de prezenta directivă, în orice scop legat de ocuparea unui loc de muncă de către resortisanți din țări terțe care nu intră sub incidența prezentei directive.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) „resortisant al unei țări terțe" înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) din TFUE;

(b) „transfer în cadrul aceleiași companii" înseamnă detașarea temporară, în scopul desfășurării unei activități profesionale sau al formării, a unui resortisant al unei țări terțe care, la data depunerii cererii pentru un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, are reședința în afara teritoriului statelor membre, de la o întreprindere stabilită în afara teritoriului unui stat membru față de care resortisantul țării terțe este legat prin contract de muncă înainte de transfer și pe durata acestuia la o entitate care aparține întreprinderii sau aceluiași grup de întreprinderi stabilite în statul membru respectiv și, după caz, mobilitatea între entități-gazdă stabilite pe teritoriul unuia sau mai multor alte state membre;

(c) „persoană transferată în cadrul aceleiași companii" înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care are reședința în afara teritoriului statelor membre la data depunerii cererii pentru un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii și care face obiectul unui transfer în cadrul aceleiași companii;

(d) „entitate-gazdă" înseamnă entitatea la care este transferată persoană transferată în cadrul aceleiași companii, indiferent de forma juridică a acesteia, stabilită, în conformitate cu dreptul național, pe teritoriul unui stat membru;

(e) „cadru de conducere" înseamnă o persoană care ocupă o funcție de conducere, responsabilă mai ales de gestionarea entității-gazdă sub supravegherea generală sau îndrumarea consiliului de administrație, în principal, sau a acționarilor întreprinderii sau a echivalentului acestora; această funcție include: conducerea entității-gazdă sau a unui departament ori a unei subdiviziuni a entității-gazdă; supervizarea și controlarea activității celorlalți angajați cu atribuții de supervizare, profesionale sau de conducere; autoritatea de a recomanda angajarea ori concedierea sau alte acțiuni în domeniul resurselor umane;

(f) „specialist" înseamnă o persoană care lucrează în cadrul grupului de întreprinderi și care deține cunoștințe de specialitate esențiale pentru domeniile de activitate, tehnicile sau gestionarea entității-gazdă. Pentru evaluarea acestor cunoștințe, se au în vedere nu doar cunoștințele specifice entității-gazdă, ci și dacă persoana respectivă are un grad înalt de calificare, inclusiv experiență profesională corespunzătoare, pentru un anumit tip de muncă sau activitate care necesită cunoștințe tehnice specifice, inclusiv eventuala apartenență la o profesie acreditată;

(g) „angajat stagiar" înseamnă o persoană care deține o diplomă universitară, care este transferată la o entitate-gazdă pentru dezvoltarea carierei sau pentru a obține formare privind tehnici sau metode utilizate în afaceri și este plătită pe durata transferului;

(h) „membri de familie" înseamnă resortisanții unei țări terțe menționați la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2003/86/CE a Consiliului ([1]);

(i) „permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii" înseamnă o autorizație care menționează acronimul „ICT" și care conferă titularului acesteia dreptul la ședere și la muncă pe teritoriul primului stat membru și, după caz, al celui de al doilea stat membru, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive;

([1]) Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei (JO L 251, 3.10.2003, p. 12).

(j) „permis pentru mobilitate pe termen lung" înseamnă o autorizație care prezintă mențiunea „mobile ICT" și care conferă titularului unui permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii dreptul la ședere și la muncă pe teritoriul celui de al doilea stat membru în conformitate cu dispozițiile prezentei directive;

(k) „procedură unică de solicitare" înseamnă procedura care atrage după sine, în baza unei cereri de autorizare a șederii și a ocupării unui loc de muncă de către un resortisant al unei țări terțe pe teritoriul unui stat membru, o decizie privind cererea respectivă;

(l) „grup de întreprinderi" înseamnă două sau mai multe întreprinderi recunoscute ca fiind afiliate, în temeiul dreptului intern, astfel: o întreprindere, afiliată direct sau indirect unei alte întreprinderi, deține majoritatea capitalului subscris al întreprinderii; controlează majoritatea voturilor atașate acțiunilor emise de întreprindere; sau poate numi mai mult de jumătate din membrii consiliului de administrație, de conducere sau de supraveghere al întreprinderii; sau întreprinderile sunt administrate pe o bază comună de către întreprinderea-mamă;

(m) „primul stat membru" înseamnă statul membru care eliberează primul un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii unui resortisant al unei țări terțe;

(n) „al doilea stat membru" înseamnă orice stat membru în care persoana transferată în cadrul aceleiași companii intenționează să își exercite sau își exercită dreptul la mobilitate în sensul prezentei directive, altul decât primul stat membru;

(o) „profesie reglementată" înseamnă o profesie reglementată, conform definiției prevăzute la articolul 3 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2005/36/CE.

Articolul 4

Dispoziții mai favorabile

(1) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor mai favorabile prevăzute de:

(a) dreptul Uniunii, inclusiv de acordurile bilaterale și multilaterale încheiate între Uniune și statele membre, pe de o parte, și una sau mai multe țări terțe, pe de altă parte;

(b) acordurile bilaterale sau multilaterale încheiate între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe.

(2) Prezenta directivă nu afectează dreptul statelor membre de a adopta sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanți din țări terțe care intră sub incidența articolului 3 litera (h) și a articolelor 15, 18 și 19.

CAPITOLUL II

CONDIȚII DE ADMISIE

Articolul 5

Criterii de admisie

(1) Fără a se aduce atingere articolului 11 alineatul (1), resortisantul unei țări terțe care solicită să fie admis în condițiile prevăzute de prezenta directivă sau entitatea-gazdă trebuie:

(a) să prezinte dovada că entitatea-gazdă și întreprinderea stabilită într-o țară terță aparțin de aceeași întreprindere sau grup de întreprinderi;

(b) să prezinte dovada angajării în cadrul aceleiași întreprinderi sau aceluiași grup de întreprinderi, pe o perioadă cuprinsă între cel puțin trei luni și douăsprezece luni neîntrerupte imediat anterioare datei de la care se efectuează transferul în cadrul aceleiași companii în cazul cadrelor de conducere și al specialiștilor și între cel puțin trei luni și șase luni neîntrerupte în cazul angajaților stagiari;

(c) să prezinte un contract de muncă și, dacă este necesar, o scrisoare de detașare din partea angajatorului, care include:

(i) detalii privind durata transferului și locația entității sau entităților-gazdă;

(ii) dovada că resortisantul țării terțe ocupă o poziție de conducere, de specialist sau de angajat stagiar în entitatea sau entitățile-gazdă din statul membru respectiv;

(iii) remunerația, precum și alte condiții de muncă și de încadrare în muncă prevăzute pentru durata transferului în cadrul aceleiași companii;

(iv) dovada că resortisantul țării terțe se va putea transfera înapoi la o entitate aparținând întreprinderii sau grupului de întreprinderi în cauză stabilită într-o țară terță la încheierea transferului în cadrul aceleiași companii;

(d) să prezinte dovada că resortisantul țării terțe deține calificările profesionale și experiența necesare în entitatea-gazdă în care urmează să fie transferat în calitate de cadru de conducere sau specialist sau, în cazul angajaților stagiari, diploma universitară necesară;

(e) după caz, să prezinte documente care atestă că resortisantul țării terțe îndeplinește condițiile prevăzute în dreptul intern a statului membru în cauză pentru cetățenii Uniunii în scopul exercitării profesiei reglementate vizate de cerere;

(f) să prezinte un document de călătorie valabil al resortisantului unei țări terțe, astfel cum prevede dreptul național, precum și o cerere de viză sau o viză, dacă este necesar; statele membre pot solicita ca durata de valabilitate a documentului de călătorie să acopere cel puțin durata de valabilitate a permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii;

(g) fără a aduce atingere acordurilor bilaterale în vigoare, să furnizeze dovezi că deține sau, dacă se prevede astfel în dreptul intern, că a solicitat o asigurare de sănătate pentru toate riscurile acoperite în mod obișnuit pentru cetățenii statului membru vizat, pentru perioadele în care nu se oferă o astfel de asigurare și nici dreptul la prestații aferent, în contextul sau drept rezultat al muncii depuse în respectivul stat membru.

(2) Statele membre pot impune solicitantului să prezinte documentele enumerate la alineatul (1) literele (a), (c), (d), (e) și (g) într-o limbă oficială a statului membru în cauză.

(3) Statele membre pot impune solicitantului să furnizeze, cel târziu la data eliberării permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, adresa resortisantului în cauză al țării terțe pe teritoriul statului membru.

(4) Statele membre impun ca:

(a) pe durata transferului în cadrul aceleiași companii, să fie îndeplinite toate condițiile prevăzute de legislația, de actele administrative și cu putere de lege și/sau de acordurile colective cu aplicabilitate universală aplicabile lucrătorilor detașați într-o situație similară în ramurile ocupaționale relevante, în ceea ce privește condițiile de muncă și de încadrare în muncă, altele decât remunerația.

În absența unui sistem de declarare a acordurilor colective cu aplicabilitate universală, statele membre se pot baza pe acordurile colective aplicabile în ansamblu tuturor întreprinderilor similare din raza geografică și din profesiunea sau ramura industrială relevantă și/sau pe acordurile colective încheiate de organizațiile cele mai reprezentative la nivel național ale angajatorilor și ale angajaților, aplicate pe teritoriul național al acestora;

(b) remunerația care va fi acordată resortisantului țării terțe pe durata transferului în cadrul aceleiași companii să nu fie mai puțin favorabilă decât remunerația acordată resortisanților statului membru în care se ocupă locul de muncă, care ocupă posturi comparabile, în conformitate cu legislația sau acordurile ori practicile colective aplicabile în statul membru pe teritoriul căruia este stabilită entitatea-gazdă.

(5) Pe baza documentației furnizate în conformitate cu alineatul (1), statele membre pot solicita ca persoana transferată în cadrul aceleiași companii să dispună de resurse suficiente pe durata șederii sale, astfel încât să se poată întreține pe sine și membrii săi de familie fără a apela la sistemul de asistență socială al statelor membre.

(6) Pe lângă dovezile prevăzute la alineatul (1), oricărui resortisant al unei țări terțe care solicită admisia drept angajat stagiar i se poate solicita să prezinte un contract de formare, legat de pregătirea pentru viitorul său post în cadrul întreprinderii sau grupului de întreprinderi, care să includă o descriere a programului de formare care demonstrează că obiectivul ședерii este de a forma angajatul stagiar pentru dezvoltarea carierei sau pentru a deprinde tehnici sau metode utilizate în afaceri, durata programului și condițiile în care angajatul stagiar este supervizat pe durata sa.

(7) Orice modificare survenită pe parcursul procedurii de solicitare care afectează criteriile de admisie prevăzute la prezentul articol se notifică de către solicitant autorităților competente din statul membru în cauză.

(8) În sensul prezentei directive, nu sunt admiși resortisanții țărilor terțe care sunt considerați a reprezenta o amenințare pentru politica publică, siguranța publică sau sănătatea publică.

Articolul 6

Contingentele de admisie

Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a stabili contingentele de admisie pentru resortisanții țărilor terțe în conformitate cu articolul 79 alineatul (5) din TFUE. Pe această bază, o cerere pentru un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii poate fi considerată inadmisibilă sau poate fi respinsă.

Articolul 7

Motive de respingere

(1) Statele membre resping o cerere pentru un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) dacă nu sunt respectate dispozițiile de la articolul 5;

(b) dacă documentele prezentate au fost dobândite prin fraudă sau falsificate, sau modificate;

(c) dacă entitatea-gazdă a fost înființată în principal pentru a facilita intrarea persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii;

(d) dacă s-a împlinit durata maximă a șederii, astfel cum este definită la articolul 12 alineatul (1).

(2) Statele membre resping o cerere, dacă este cazul, în situația în care angajatorul sau entitatea-gazdă au fost sancționate în conformitate cu dreptul intern pentru muncă nedeclarată și/sau angajare ilegală.

(3) Statele membre pot respinge o cerere pentru un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii în oricare dintre următoarele situații:

(a) dacă angajatorul sau entitatea-gazdă nu și-a îndeplinit obligațiile juridice în ceea ce privește securitatea socială, impozitarea, drepturile lucrătorilor sau condițiile de lucru;

(b) dacă activitatea angajatorului sau a entității-gazdă face sau a făcut obiectul unei proceduri de lichidare în conformitate cu legislația națională în materie de insolvență sau nu se derulează nicio activitate economică;

(c) dacă intenția sau efectul prezenței temporare a persoanei transferate în cadrul aceleiași companii este de a interveni asupra rezultatului sau de a afecta în alt mod rezultatul oricărei dispute sau negocieri privind gestionarea forței de muncă.

(4) Statele membre pot respinge o cerere pentru un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii din motivul prevăzut la articolul 12 alineatul (2).

(5) Fără a aduce atingere alineatului (1), orice decizie de respingere a unei cereri ia în considerare circumstanțele specifice ale cazului, respectând principiul proporționalității.

Articolul 8

Retragerea sau refuzul reînnoirii permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii

(1) Statele membre retrag un permis pentru persoana transferată în cadrul aceleiași companii în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) dacă a fost dobândit prin fraudă, a fost falsificat ori a fost modificat;

(b) dacă șederea persoanei transferate în cadrul aceleiași companii în respectivul stat membru are alte scopuri decât cele pentru care i-a fost autorizată;

(c) dacă entitatea-gazdă a fost înființată în principal pentru a facilita intrarea persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii.

(2) Statele membre retrag, dacă este cazul, un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii în situația în care angajatorul sau entitatea-gazdă a fost sancționat(ă) în conformitate cu dreptul intern pentru muncă nedeclarată și/sau angajare ilegală.

(3) Statele membre refuză reînnoirea unui permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) dacă a fost dobândit prin fraudă, a fost falsificat ori a fost modificat;

(b) dacă șederea persoanei transferate în cadrul aceleiași companii în respectivul stat membru are alte scopuri decât cele pentru care i-a fost autorizată;

(c) dacă entitatea-gazdă a fost înființată în principal pentru a facilita intrarea persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii;

(d) în cazul în care s-a împlinit durata maximă a șederii, astfel cum este definită la articolul 12 alineatul (1).

(4) Statele membre refuză, dacă este cazul, reînnoirea unui permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii în situația în care angajatorul sau entitatea-gazdă a fost sancționat(ă) în conformitate cu dreptul intern pentru muncă nedeclarată și/sau angajare ilegală.

(5) Statele membre pot retrage sau pot refuza reînnoirea permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) dacă articolul 5 nu (mai) este respectat;

(b) dacă angajatorul sau entitatea-gazdă nu și-a îndeplinit obligațiile juridice în ceea ce privește securitatea socială, impozitarea, drepturile lucrătorilor sau condițiile de lucru;

(c) dacă activitatea angajatorului sau a entității-gazdă face sau a făcut obiectul unei proceduri de lichidare în conformitate cu legislația națională în materie de insolvență sau în cazul în care nu se derulează nicio activitate economică;

(d) dacă persoana transferată în cadrul aceleiași companii nu s-a conformat normelor de mobilitate prevăzute la articolele 21 și 22.

(6) Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (3), orice decizie de a retrage sau de a refuza reînnoirea unui permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii ia în considerare circumstanțele specifice ale cazului, respectând principiul proporționalității.

Articolul 9

Sancțiuni

(1) Statele membre pot face răspunzătoare entitatea-gazdă pentru nerespectarea condițiilor de admisie, de ședere și de mobilitate prevăzute în prezenta directivă.

(2) Statul membru în cauză dispune sancțiuni în cazul în care entitatea-gazdă se face răspunzătoare în conformitate cu alineatul (1). Sancțiunile respective sunt eficace, proporționale și disuasive.

(3) Statele membre prevăd măsuri pentru prevenirea eventualelor abuzuri și pentru sancționarea încălcărilor prezentei directive. Măsurile includ monitorizarea, evaluarea și, dacă este cazul, inspecții, în conformitate cu dreptul intern sau cu practicile administrative.

CAPITOLUL III

PROCEDURĂ ȘI PERMIS

Articolul 10

Acces la informații

(1) Statele membre pun la dispoziția solicitanților, într-o formă ușor accesibilă, informații privind toate actele doveditoare necesare în vederea depunerii unei cereri și informații referitoare la intrare și ședere, inclusiv privind drepturile, obligațiile și garanțiile procedurale ale persoanei transferate în cadrul aceleiași companii și ale membrilor familiei acesteia. Statele membre pun, de asemenea, la dispoziție, într-o formă ușor accesibilă, informații cu privire la procedurile aplicabile în cazul mobilității pe termen scurt menționate la articolul 21 alineatul (2), precum și în cazul mobilității pe termen lung menționate la articolul 22 alineatul (1).

(2) Statele membre în cauză pun la dispoziția entității-gazdă informații referitoare la dreptul statelor membre de a impune sancțiuni în conformitate cu articolul 9 și cu articolul 23.

Articolul 11

Cereri pentru permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii sau permis pentru mobilitate pe termen lung

(1) Statele membre stabilesc dacă cererile urmează să fie depuse de resortisantul țării terțe sau de către entitatea-gazdă. Statele membre pot decide, de asemenea, să permită depunerea cererii de către oricare dintre cele două părți.

(2) Cererea pentru permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii se depune atunci când resortisantul țării terțe are șederea în afara teritoriului statului membru pentru care se solicită admisia.

(3) Cererea pentru permis pentru mobilitate pe termen lung se depune la autoritățile statului membru pe teritoriul căruia se efectuează prima ședere. În cazul în care prima ședere nu este cea mai lungă, cererea se depune la autoritățile statului membru în care urmează să aibă loc cea mai lungă ședere, per ansamblu, de pe durata transferului.

(4) Statele membre desemnează autoritățile competente să primească cererea și să elibereze permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii sau permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii.

(5) Solicitantul are dreptul să depună o cerere în cadrul unei proceduri unice de solicitare.

(6) Proceduri simplificate referitoare la emiterea permiselor pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, a permiselor pentru mobilitate pe termen lung, a permiselor eliberate membrilor de familie ai unei persoane transferate în cadrul aceleiași companii, precum și a vizelor pot fi puse la dispoziția entităților sau a întreprinderilor sau grupurilor de întreprinderi care au fost recunoscute în acest sens de către statele membre în conformitate cu dreptul intern sau practicile administrative ale acestora.

Recunoașterea face obiectul unei reevaluări periodice.

(7) Procedurile simplificate prevăzute la alineatul (6) cuprind cel puțin:

(a) scutirea solicitantului de a prezenta unele dintre dovezile menționate la articolul 5 sau la articolul 22 alineatul (2) litera (a);

(b) o procedură rapidă de admisie pe baza căreia permisele pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii și permisele pentru mobilitate pe termen lung să poată fi eliberate într-o perioadă de timp mai scurtă decât cea prevăzută la articolul 15 alineatul (1) sau la articolul 22 alineatul (2); și/sau

(c) proceduri simplificate și/sau accelerate în privința eliberării vizelor necesare.

(8) Entitățile sau întreprinderile sau grupurile de întreprinderi care au fost recunoscute în conformitate cu alineatul (6) notifică autorității competente orice modificare de natură să afecteze condițiile de recunoaștere, fără întârziere și, în orice caz, în termen de 30 de zile de la producerea modificării.

(9) Statele membre prevăd sancțiuni adecvate, inclusiv retragerea recunoașterii, în cazul în care nu este notificată autoritatea competentă.

Articolul 12

Durata unui transfer în cadrul aceleiași companii

(1) Durata maximă a transferului în cadrul aceleiași companii este de trei ani pentru cadrele de conducere și specialiști și de un an pentru angajații stagiari, care, la încheierea acesteia, părăsesc teritoriul statelor membre, cu excepția cazului în care obțin un permis de ședere pe altă bază în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu dreptul intern.

(2) Fără a aduce atingere obligațiilor care le revin în temeiul unor acorduri internaționale, statele membre pot solicita să existe o perioadă de până la șase luni între încheierea duratei maxime a transferului menționată la alineatul (1) și depunerea unei alte cereri privind același resortisant al unei țări terțe în sensul prezentei directive în același stat membru.

Articolul 13

Permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii

(1) Persoanele transferate în cadrul aceleiași companii care îndeplinesc criteriile de admisie prevăzute la articolul 5 și în legătură cu care autoritățile competente au luat o decizie pozitivă primesc un permis pentru persoane transferate în cadrul aceleiași companii.

(2) Durata de valabilitate a permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii este de cel puțin un an sau egală cu durata transferului pe teritoriul statului membru în cauză, aplicându-se durata mai scurtă, și poate fi extinsă la o durată maximă de trei ani pentru cadrele de conducere și pentru specialiști și la un an pentru angajații stagiari.

(3) Permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii se eliberează de către autoritățile competente ale statului membru prin utilizarea modelului uniform stabilit de Regulamentul (CE) nr. 1030/2002.

(4) La rubrica „categoria de permis", în conformitate cu litera (a) punctul 6.4 din anexa la Regulamentul (CE) nr. 1030/2002, statele membre completează „ICT" („*intra-corporate transferee*").

Statele membre pot, de asemenea, adăuga o mențiune în limba sau limbile lor oficiale.

(5) Statele membre nu emit permise suplimentare, în special permise de muncă, indiferent de natura acestora.

(6) Statele membre pot indica pe suport hârtie informații suplimentare privind activitatea profesională a resortisantului dintr-o țară terță desfășurată pe durata transferului în cadrul aceleiași companii și/sau pot stoca astfel de date în format electronic, astfel cum se menționează la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și la litera (a) punctul 16 din anexa la acesta.

(7) Statul membru în cauză acordă resortisanților țărilor terțe a căror cerere de admisie a fost acceptată toate facilitățile pentru obținerea vizei necesare.

Articolul 14

Modificări care afectează condițiile de admisie pe parcursul ședерii

Orice modificare survenită pe parcursul ședерii care afectează condițiile de admisie prevăzute la articolul 5 se notifică de către solicitant autorităților competente din statul membru în cauză.

Articolul 15

Garanții procedurale

(1) Autoritățile competente ale statului membru în cauză adoptă o decizie privind cererea de permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii sau de reînnoire a acestuia și notifică solicitantului în scris decizia, în conformitate cu procedurile de notificare prevăzute în dreptul intern, de îndată ce este posibil, însă nu mai târziu de 90 de zile de la data depunerii cererii complete.

(2) În cazul în care informațiile sau documentele furnizate pe care se întemeiază cererea sunt incomplete, autoritățile competente notifică solicitantul, în timp util, cu privire la informațiile suplimentare necesare și stabilesc un termen rezonabil pentru trimiterea acestora. Termenul specificat la alineatul (1) se suspendă până la primirea de către autoritatea competentă a informațiilor suplimentare necesare.

(3) Motivele unei decizii de a declara inadmisibilă sau de a respinge o cerere sau de a refuza reînnoirea permisului se comunică în scris solicitantului. Motivele unei decizii de a retrage un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii sunt furnizate în scris, atât persoanei transferate în cadrul aceleiași companii, cât și entității-gazdă.

(4) Orice decizie de a declara inadmisibilă sau de a respinge o cerere, de a refuza reînnoirea sau de a retrage permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii este atacabilă din punct de vedere juridic în statul membru în cauză, în conformitate cu dreptul intern. Notificarea scrisă menționează instanța sau autoritatea administrativă la care poate fi introdusă calea de atac și termenul pentru introducerea căii de atac.

(5) În decursul perioadei menționate la articolul 12 alineatul (1), un solicitant poate depune o cerere de reînnoire înainte de expirarea permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii. Statele membre pot stabili un termen maxim de 90 de zile înainte de expirarea permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii pentru depunerea unei cereri de reînnoire.

(6) În cazul în care valabilitatea permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii expiră în timpul procedurii de reînnoire, statele membre permit șederea pe teritoriul lor a persoanei transferate în cadrul aceleiași companii până când autoritățile competente iau o decizie cu privire la cerere. În acest caz și dacă dreptul intern impune aceasta, statele membre pot elibera permise naționale de ședere temporară sau autorizații echivalente.

Articolul 16

Taxe

Statele membre pot solicita plata unor taxe de prelucrare a solicitărilor, în conformitate cu prezenta directivă. Valoarea unor asemenea taxe nu este disproporționată sau excesivă.

CAPITOLUL IV

DREPTURI

Articolul 17

Drepturi conferite de permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii

Pe durata de valabilitate a unui permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, posesorul acestuia beneficiază de cel puțin următoarele drepturi:

(a) dreptul de intrare și de ședere pe teritoriul primului stat membru;

(b) accesul neîngrădit la întreg teritoriul primului stat membru, în conformitate cu dreptul intern al acestuia;

(c) dreptul de a exercita activitatea profesională autorizată pe baza permisului în conformitate cu dreptul intern, în orice entitate-gazdă care aparține de întreprinderea sau grupul de întreprinderi, în primul stat membru.

Drepturile menționate la primul paragraf literele (a)-(c) din prezentul articol sunt recunoscute în cel de al doilea stat membru în conformitate cu articolul 20.

Articolul 18

Dreptul la egalitatea de tratament

(1) Oricare ar fi legislația aplicabilă privind relațiile de muncă și fără a aduce atingere articolului 5 alineatul (4) litera (b), persoanele transferate în cadrul aceleiași companii admise în temeiul prezentei directive beneficiază cel puțin de egalitate de tratament cu persoanele vizate de Directiva 96/71/CE în ceea ce privește condițiile de muncă și de încadrare în muncă, în conformitate cu articolul 3 din Directiva 96/71/CE, în statul membru în care este prestată munca.

(2) Persoanele transferate în cadrul aceleiași companii beneficiază de egalitate de tratament cu resortisanții statului membru în care este prestată munca, în ceea ce privește:

(a) libertatea de asociere, afiliere și participare la o organizație de reprezentare a lucrătorilor sau angajatorilor sau la orice organizație ai cărei membri desfășoară o ocupație specifică, inclusiv drepturile și avantajele conferite de astfel de organizații, fără a se aduce atingere dispozițiilor de drept intern privind politica publică și siguranța publică;

(b) recunoașterea diplomelor, certificatelor și a altor calificări profesionale, în conformitate cu procedurile naționale aplicabile;

(c) dispozițiile din dreptul intern referitoare la ramurile de securitate socială definite la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, în afară de cazul în care dreptul țării de origine se aplică în temeiul unor acorduri bilaterale sau al dreptului intern al statului membru în care se ocupă locul de muncă, asigurându-se faptul că persoana transferată în cadrul aceleiași companii este acoperită de legislația privind securitatea socială din una dintre țările respective. În eventualitatea mobilității în interiorul UE și fără a aduce atingere acordurilor bilaterale care asigură faptul că persoana transferată în cadrul aceleiași companii este acoperită de dreptul intern al țării de origine, Regulamentul (UE) nr. 1231/2010 se aplică în consecință;

(d) fără a aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 1231/2010 și acordurilor bilaterale, plata drepturilor de pensie legală pentru limită de vârstă, invaliditate sau deces, în baza activității salariale desfășurate anterior de persoanele transferate în cadrul aceleiași companii, drepturi dobândite de persoanele transferate în cadrul aceleiași companii care se mută într-o țară terță sau de urmașii persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii care au reședința într-o țară terță și care beneficiază de drepturile persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii, în conformitate cu legislația menționată la articolul 3 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004, în aceleași condiții și la același nivel ca resortisanții statelor membre în cauză atunci când se mută într-o țară terță;

(e) accesul la bunuri și servicii și la furnizarea bunurilor și serviciilor puse la dispoziția publicului, cu excepția procedurilor de obținere a unei locuințe în condițiile prevăzute de dreptul intern, fără a aduce atingere libertății de a încheia contracte în conformitate cu dreptul Uniunii și dreptul intern, precum și la serviciile acordate de oficiile publice de ocupare a forței de muncă.

Acordurile bilaterale sau dreptul intern menționate la prezentul alineat înseamnă acorduri internaționale sau dispoziții ale statelor membre în conformitate cu articolul 4.

(3) Fără a aduce atingere Regulamentului (UE) nr. 1231/2010, statele membre pot decide că alineatul (2) litera (c) nu se aplică, în ceea ce privește prestațiile familiale, persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii în cazul cărora șederea și munca pe teritoriul unui stat membru au fost autorizate pentru o perioadă mai mică de nouă luni.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului statelor membre de a retrage permisul sau de a refuza reînnoirea permisului în conformitate cu articolul 8.

Articolul 19

Membrii de familie

(1) Directiva 2003/86/CE se aplică în primul stat membru și în al doilea stat membru care acordă persoanei transferate în cadrul aceleiași companii permisul de ședere și de muncă pe teritoriul lor în conformitate cu articolul 22 din prezenta directivă, sub rezerva derogărilor prevăzute la prezentul articol.

(2) Prin derogare de la articolul 3 alineatul (1) și de la articolul 8 din Directiva 2003/86/CE, reîntregirea familiei în statele membre nu este condiționată de cerința ca titularul permisului eliberat de către statele membre în cauză, în temeiul prezentei directive, să aibă perspective întemeiate de a obține dreptul de ședere permanentă și o perioadă minimă de ședere.

(3) Prin derogare de la articolul 4 alineatul (1) al treilea paragraf și de la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE, măsurile de integrare menționate în respectiva directivă pot fi aplicate de statele membre numai după ce persoanelor în cauză li s-a acordat dreptul la reîntregirea familiei.

(4) Prin derogare de la articolul 5 alineatul (4) primul paragraf din Directiva 2003/86/CE, permisele de ședere pentru membrii de familie se acordă de către un stat membru, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru reîntregirea familiei, în termen de 90 de zile de la data la care a fost depusă cererea completă. Autoritatea competentă a statului membru tratează concomitent cererea de permis de ședere pentru membrii de familie ai persoanei transferate în cadrul

aceleiași companii și cererea de permis pentru persoana transferată în cadrul aceleiași companii sau de permis pentru mobilitate pe termen lung, în cazurile în care prima cerere sus-menționată este depusă în același timp cu cea de a doua. Garanțiile procedurale prevăzute la articolul 15 se aplică în consecință.

(5) Prin derogare de la articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE, durata de valabilitate a permiselor de ședere ale membrilor de familie într-un stat membru se încheie, ca regulă generală, la data expirării permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii sau a permisului pentru mobilitate pe termen lung eliberat de statul membru respectiv.

(6) Prin derogare de la articolul 14 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE și fără a aduce atingere principiului preferinței pentru cetățenii Uniunii, astfel cum este menționat în dispozițiile relevante ale actelor de aderare corespunzătoare, membrii de familie ai persoanei transferate în cadrul aceleiași companii cărora li s-a acordat dreptul la reîntregirea familiei au drept de acces la ocuparea unui loc de muncă sau la o activitate independentă pe teritoriul statului membru care a eliberat permisul de ședere pentru membru de familie.

CAPITOLUL V

MOBILITATEA ÎN INTERIORUL UE

Articolul 20

Mobilitate

Resortisanții țărilor terțe care dețin un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii valabil, eliberat de primul stat membru, pot, pe baza respectivului permis și a unui document de călătorie valabil, în condițiile prevăzute la articolele 21 și 22 și sub rezerva articolului 23, să aibă drept de intrare, de ședere și de muncă într-un al doilea stat membru sau în mai multe asemenea state membre.

Articolul 21

Mobilitatea pe termen scurt

(1) Resortisanții țărilor terțe care dețin un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii valabil, eliberat de primul stat membru, au drept de ședere în orice al doilea stat membru și de muncă în orice altă entitate din al doilea stat membru care aparține aceleiași întreprinderi sau grup de întreprinderi, pe o perioadă de până la 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pentru fiecare stat membru, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute la prezentul articol.

(2) Al doilea stat membru poate solicita entității-gazdă din primul stat membru să notifice primului stat membru și celui de al doilea stat membru intenția persoanei transferate în cadrul aceleiași companii de a lucra în cadrul unei entități stabilite în al doilea stat membru.

În astfel de cazuri, al doilea stat membru permite ca notificarea să aibă loc:

(a) fie la data depunerii cererii în primul stat membru, în cazul în care mobilitatea către al doilea stat membru este deja prevăzută în această etapă; sau

(b) după ce persoana transferată în cadrul aceleiași companii a fost admisă pe teritoriul primului stat membru, de îndată ce se cunoaște intenția de mobilitate către al doilea stat membru.

(3) Al doilea stat membru poate solicita ca notificarea să includă transmiterea următoarelor documente și informații:

(a) dovada că entitatea-gazdă din al doilea stat membru și întreprinderea stabilită într-o țară terță aparțin de aceeași întreprindere sau grup de întreprinderi;

(b) contractul de muncă și, dacă este necesar, scrisoarea de detașare care au fost transmise primului stat membru în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) litera (c);

(c) după caz, documente care atestă că persoana transferată în cadrul aceleiași companii îndeplinește condițiile prevăzute de dreptul intern al statului membru în cauză pentru cetățenii Uniunii, în scopul exercitării profesiei reglementate vizate de cerere;

(d) un document de călătorie valabil, conform dispozițiilor articolului 5 alineatul (1) litera (f); precum și

(e) în cazul în care nu sunt precizate în niciunul dintre documentele anterioare, durata și datele planificate pentru mobilitate.

Al doilea stat membru poate solicita ca respectivele documente și informații să fie prezentate într-o limbă oficială a respectivului stat membru.

(4) În cazul în care notificarea a avut loc în conformitate cu alineatul (2) litera (a) și în cazul în care al doilea stat membru nu a formulat nicio obiecție către primul stat membru în conformitate cu alineatul (6), mobilitatea persoanei transferate în cadrul aceleiași companii către al doilea stat membru poate avea loc în orice moment pe durata de valabilitate a permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii.

(5) În cazul în care notificarea a avut loc în conformitate cu alineatul (2) litera (b), mobilitatea poate fi inițiată după notificarea celui de al doilea stat membru, imediat sau la orice moment ulterior pe durata de valabilitate a permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii.

(6) Pe baza notificării menționate la alineatul (2), al doilea stat membru poate formula obiecții cu privire la mobilitatea persoanei transferate în cadrul aceleiași companii pe teritoriul său în termen de 20 de zile de la primirea notificării, în cazul în care:

(a) nu sunt respectate condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (4) litera (b) sau la alineatul (3) litera (a), (c) sau (d) din prezentul articol;

(b) documentele prezentate au fost dobândite prin fraudă, falsificate sau modificate;

(c) s-a împlinit durata maximă a șederii, astfel cum este definită la articolul 12 alineatul (1) sau la alineatul (1) din prezentul articol.

Autoritățile competente ale celui de al doilea stat membru informează fără întârziere autoritățile competente ale primului stat membru și entitatea-gazdă din primul stat membru cu privire la obiecțiile lor privind mobilitatea.

(7) În cazul în care al doilea stat membru formulează obiecții cu privire la mobilitate în conformitate cu alineatul (6) din prezentul articol și mobilitatea nu a avut încă loc, persoanei transferate în cadrul aceleiași companii nu i se permite să lucreze în cel de al doilea stat membru în contextul transferului în cadrul aceleiași companii. În cazul în care mobilitatea a avut deja loc, se aplică articolul 23 alineatele (4) și (5).

(8) În cazul în care permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii este reînnoit de primul stat membru în limita duratei maxime prevăzute la articolul 12 alineatul (1), permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii reînnoit continuă să autorizeze titularul său să lucreze în cel de al doilea stat membru, cu condiția respectării duratei maxime prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol.

(9) Dacă se consideră că o persoană transferată în cadrul aceleiași companii reprezintă o amenințare la adresa ordinii publice, a siguranței publice sau a sănătății publice, nu se autorizează intrarea sau șederea acesteia pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

Articolul 22

Mobilitatea pe termen lung

(1) În ceea ce privește resortisanții țărilor terțe care dețin un permis de persoană transferată în cadrul aceleiași companii valabil, eliberat de primul stat membru, și care intenționează să își continue șederea în orice al doilea stat membru și munca în orice altă entitate stabilită în acest al doilea stat membru, care aparțin aceleiași întreprinderi sau grup de întreprinderi, pentru mai mult de 90 de zile pe stat membru, cel de al doilea stat membru poate decide:

(a) să aplice articolul 21 și să acorde persoanei transferate în cadrul aceleiași companii drept de ședere și de muncă pe teritoriul său pe baza și pe durata valabilității permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii eliberat de primul stat membru; sau

(b) să aplice procedura prevăzută la alineatele (2)-(7).

(2) În cazul în care se depune o cerere de mobilitate pe termen lung:

(a) al doilea stat membru poate impune solicitantului să transmită toate sau o parte dintre următoarele documente, în cazul în care sunt solicitate de al doilea stat membru pentru o cerere inițială:

(i) dovada că entitatea-gazdă din al doilea stat membru și întreprinderea stabilită într-o țară terță aparțin de aceeași întreprindere sau grup de întreprinderi;

(ii) un contract de muncă și, dacă este necesar, o scrisoare de detașare, astfel cum se prevede la articolul 5 alineatul (1) litera (c);

(iii) după caz, documente care atestă că resortisantul țării terțe îndeplinește condițiile prevăzute de dreptul intern al statului membru în cauză pentru cetățenii Uniunii, în scopul exercitării profesiei reglementate vizate de cerere;

(iv) un document de călătorie valabil, conform dispozițiilor articolului 5 alineatul (1) litera (f);

(v) dovada deținerii sau, dacă dreptul intern conține dispoziții în acest sens, dovada solicitării unei asigurări de sănătate, conform dispozițiilor articolului 5 alineatul (1) litera (g).

Al doilea stat membru poate impune solicitantului să furnizeze, cel târziu la data eliberării permisului pentru mobilitate pe termen lung, adresa persoanei transferate în cadrul aceleiași companii în cauză pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

Al doilea stat membru poate solicita ca aceste documente și aceste informații să fie prezentate într-o limbă oficială a statului membru respectiv;

(b) al doilea stat membru ia o decizie privind cererea de mobilitate pe termen lung și notifică solicitantului decizia în scris, cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de 90 de zile de la data la care cererea și documentele prevăzute la litera (a) au fost transmise autorităților competente din cel de al doilea stat membru;

(c) persoanei transferate în cadrul aceleiași companii nu i se impune să părăsească teritoriul statelor membre pentru a depune cererea și nu este supusă obligației de a deține viză;

(d) persoana transferată în cadrul aceleiași companii este autorizată să lucreze în cel de al doilea stat membru până când autoritățile competente iau o decizie cu privire la cererea de mobilitate pe termen lung, cu următoarele condiții:

(i) termenul prevăzut la articolul 21 alineatul (1) și durata de valabilitate a permisului pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii eliberat de primul stat membru nu au expirat; și

(ii) la solicitarea celui de al doilea stat membru, cererea completă i-a fost transmisă acestuia cu cel puțin 20 de zile înainte de începerea mobilității pe termen lung a persoanei transferate în cadrul aceleiași companii;

(e) o cerere de mobilitate pe termen lung nu poate fi depusă în același timp cu o notificare de mobilitate pe termen scurt. În cazul în care mobilitatea pe termen lung devine necesară după data începerii mobilității pe termen scurt a persoanei transferate în cadrul aceleiași companii, cel de al doilea stat membru poate impune ca cererea pentru mobilitate pe termen lung să fie depusă cu cel puțin 20 de zile înainte de încheierea mobilității pe termen scurt.

(3) Statele membre pot respinge o cerere de mobilitate pe termen lung în cazul în care:

(a) nu sunt respectate condițiile prevăzute la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol sau nu sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 5 alineatul (4), (5) sau (8);

(b) se aplică unul dintre motivele menționate la articolul 7 alineatul (1) litera (b) sau (d) sau la articolul 7 alineatul (2), (3) sau (4); sau

(c) permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii expiră în cursul procedurii.

(4) În cazul în care al doilea stat membru ia o decizie pozitivă cu privire la cererea de mobilitate pe termen lung, astfel cum se menționează la alineatul (2), persoanei transferate în cadrul aceleiași companii îi este eliberat un permis pentru mobilitate pe termen lung, care permite șederea și munca persoanei respective pe teritoriul statului membru în cauză. Acest permis se eliberează utilizând modelul uniform prevăzut în Regulamentul (CE) nr. 1030/2002. La rubrica „categoria de permis", în conformitate cu litera (a) punctul 6.4 din anexa la Regulamentul (CE) nr. 1030/2002, statele membre completează: „mobile ICT". Statele membre pot, de asemenea, adăuga o mențiune în limba sau limbile lor oficiale.

Statele membre pot indica pe suport de hârtie informații suplimentare privind activitatea profesională desfășurată pe durata mobilității pe termen lung a persoanei transferate în cadrul aceleiași companii și/sau pot stoca astfel de date în format electronic, astfel cum se menționează la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 și la litera (a) punctul 16 din anexa la acesta.

(5) Reînnoirea permisului pentru mobilitate pe termen lung nu aduce atingere articolului 11 alineatul (3).

(6) Al doilea stat membru informează autoritățile competente din primul stat membru în cazul în care eliberează un permis pentru mobilitate pe termen lung.

(7) În cazul în care un stat membru ia o decizie cu privire la o cerere de mobilitate pe termen lung, dispozițiile articolului 8, ale articolului 15 alineatele (2)-(6) și ale articolului 16 se aplică în consecință.

Articolul 23

Garanții și sancțiuni

(1) În cazul în care permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii este eliberat de un stat membru care nu aplică integral acquis-ul Schengen, iar persoana transferată în cadrul aceleiași companii trece o frontieră externă, cel de al doilea stat membru are dreptul de a solicita, ca dovadă că persoana respectivă intră pe teritoriul său în scopul unui transfer în cadrul aceleiași companii:

(a) o copie a notificării transmise de entitatea-gazdă din primul stat membru în conformitate cu articolul 21 alineatul (2); sau

(b) o scrisoare din partea entității-gazdă din cel de al doilea stat membru în care se specifică cel puțin detalii privind durata mobilității în interiorul UE și amplasamentul entității sau entităților-gazdă din cel de al doilea stat membru.

(2) În cazul în care primul stat membru retrage permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii, acesta informează fără întârziere autoritățile celui de al doilea stat membru.

(3) Entitatea-gazdă din cel de al doilea stat membru informează autoritățile competente ale celui de al doilea stat membru cu privire la orice modificare care afectează condițiile pe baza cărora s-a permis efectuarea mobilității.

(4) Al doilea stat membru poate solicita ca persoana transferată în cadrul aceleiași companii să înceteze imediat toate activitățile legate de locul de muncă și să părăsească teritoriul său în cazul în care:

(a) nu a fost notificat în conformitate cu articolul 21 alineatele (2) și (3), iar statul membru respectiv impune o astfel de notificare;

(b) a formulat obiecții privind mobilitatea în conformitate cu articolul 21 alineatul (6);

(c) a respins o cerere pentru mobilitate pe termen lung în conformitate cu articolul 22 alineatul (3);

(d) permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii sau permisul pentru mobilitate pe termen lung este utilizat în alte scopuri decât cele pentru care a fost eliberat;

(e) nu mai sunt îndeplinite condițiile în care a fost permisă efectuarea mobilității.

(5) În cazurile menționate la alineatul (4), primul stat membru permite, la solicitarea celui de al doilea stat membru, reintrarea persoanei transferate în cadrul aceleiași companii, precum și, după caz, a membrilor săi de familie, fără formalități și fără întârziere. Aceasta se aplică, de asemenea, în cazul în care un permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii eliberat de primul stat membru a expirat sau a fost retras în durata mobilității în cel de al doilea stat membru.

(6) În cazul în care deținătorul unui permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii trece o frontieră externă a unui stat membru care aplică integral acquis-ul Schengen, statul membru respectiv consultă Sistemul de Informații Schengen. Statul membru refuză intrarea sau obiectează împotriva mobilității persoanelor pentru care a fost emisă, în Sistemul de Informații Schengen, o alertă vizând refuzarea intrării și șederii acestora.

(7) Statele membre pot impune sancțiuni împotriva entității-gazdă stabilite pe teritoriul lor în conformitate cu articolul 9, în cazul în care:

(a) entitatea-gazdă nu a notificat mobilitatea persoanei transferate în cadrul aceleiași companii în conformitate cu articolul 21 alineatele (2) și (3);

(b) permisul pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii sau permisul pentru mobilitate pe termen lung este utilizat în alte scopuri decât cele pentru care a fost eliberat;

(c) cererea pentru permis pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii a fost depusă în alt stat membru decât cel în care are loc, per ansamblu, cea mai lungă ședere;

(d) persoana transferată în cadrul aceleiași companii nu mai îndeplinește criteriile și condițiile pe baza cărora a fost permisă efectuarea mobilității, iar entitatea-gazdă nu notifică această modificare autorităților competente din cel de al doilea stat membru;

(e) persoana transferată în cadrul aceleiași companii a început să lucreze în cel de al doilea stat membru, deși condițiile pentru mobilitate nu au fost îndeplinite, în cazul în care se aplică articolul 21 alineatul (5) sau articolul 22 alineatul (2) litera (d).

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 24

Statistici

(1) Statele membre transmit Comisiei statistici cu privire la numărul de permise pentru persoană transferată în cadrul aceleiași companii și de permise pentru mobilitate pe termen lung eliberate pentru prima dată și, după caz, la notificările primite în conformitate cu articolul 21 alineatul (2), precum și, în măsura posibilului, cu privire la numărul persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii ale căror permise au fost reînnoite sau retrase. Statisticile respective sunt defalcate în funcție de cetățenie, în funcție de durata de valabilitate a permisului și, pe cât posibil, în funcție de sectorul economic și de postul ocupat de persoana transferată.

(2) Datele statistice se referă la perioade de referință de un an calendaristic și sunt comunicate Comisiei în termen de șase luni de la încheierea anului de referință. Primul an de referință este 2017.

(3) Datele statistice sunt comunicate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

Articolul 25

Raportare

Pentru prima dată la 29 noiembrie 2019 și ulterior la fiecare trei ani, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la punerea în aplicare a prezentei directive în statele membre și propune orice modificare necesară. Raportul se axează, în special, pe evaluarea funcționării corespunzătoare a sistemului de mobilitate în interiorul UE, pe eventualele utilizări abuzive ale acestui sistem și pe interacțiunea sa cu acquis-ul Schengen. Comisia evaluează în special punerea în aplicare a articolelor 20, 21, 22, 23 și 26.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini (JO L 199, 31.7.2007, p. 23).

Articolul 26

Cooperarea între punctele de contact

(1) Statele membre numesc puncte de contact care cooperează în mod eficace și a căror responsabilitate este de a primi și de a transmite informațiile necesare pentru punerea în aplicare a articolelor 21, 22 și 23. Statele membre acordă prioritate schimbului de informații prin mijloace electronice.

(2) Fiecare stat membru informează celelalte state membre, prin intermediul punctelor de contact naționale menționate la alineatul (1), cu privire la autoritățile desemnate menționate la articolul 11 alineatul (4) și cu privire la procedura aplicată în caz de mobilitate, prevăzută la articolele 21 și 22.

Articolul 27

Transpunere

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 29 noiembrie 2016. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele măsurilor respective.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea includ o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 28

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 29

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre, în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS